

Láng Eszter

rendelt idő

(h.m.i.)

mindennek rendelt ideje van, a szerelemnek is, mely személyiségem tartós, konstitutív és megváltoztathatatlan állapota, ahogyan a föld geoid a tudomány jelenlegi álláspontja szerint, s ahogyan a geodák üregében található nyers kristályfelületek módszertanilag szép szívemet semmiképpen nem bővíthetik el, mert azt egyetlen besenyő járja be, filozófiailag megalapozott választ keresve közös vérköreinkre. bizalmasom vagy, azonos gyökerek táplálják testünket. és igen, beállnék melléd a halálmenetbe is: az integrációnak lehetne-e más útja az elfogadáson kívül?

fehér-kék ének

nem lehet többé visszavonulni erről az útról
amelyen elindultam veled a vulkán torkolatához
megismerni a tüzet és hegyek mozdulnak előttünk
tektonikus monoton mozgással kiszámíthatatlanul
és felépül házunk az időben amelyben visszafelé
haladunk az ősökhez *mert* testvérem vagy a múltban
és szerelmem a jelenben, a jövő mit hoz nem tudom
te féltesz hozzám kiáltasz a hőésésben *nem* vigasztallak
szavak nélkül kell megértened: a vigasz magam vagyok
hangok nélkül kell meghallanod a kimondatlan szavakat
a tükör másik oldaláról *az azték hegyek között* melyek
olyan kékek mint a tenger tiszta téli délután Konstanca
lába előtt amikor a felhők már elsirattak minket minden
könnyüket elhullatták értünk, fehérségükkel feldíszítették
a tenger hullámain, mi mégse jutottunk a józanság fokára

szemünk még *csukva szájunkban egymás lehelete* piros
szívükben tűzhányó tombol, hallgatjuk egymás csendjét